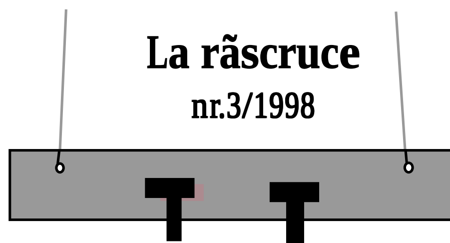
preot Liviu Brânzaș

Horia Sima, Comandantul

scrisoare deschisă către
dr. Şerban Milcoveanu

La Răscruce, publicaţie editată de:
Asociaţia2
Acţiunea Creştină Arhanghelul Mihail
3400 Cluj,
str. Mehedinţi 11/12
064-177773

Director onorific: pr. Liviu Brânzaş
Redactor şef: diacon Cătălin Dumitrean
Redactori: Dinu Condurache, Costel Condurache

Domnule Șerban Milcoveanu

De curând, am găsit pe un ștand trei cărți semnate de dvs: *Corneliu Codreanu altceva decât Horia Sima* - două volume - și *Partidul Comunist și Mișcarea Legionară* - un volum. Am stat în cumpănă dacă ar trebui să vi se răspundă sau nu. O primă atitudine față de atacurile dvs. la adresa Comandantului Mișcării Legionare ar putea fi cea de ignorare totală. Într'adevăr, pe legionarii încercați prin lupte și închisori - în care mulți au intrat încă din adolescență - nu-i interesează obsesiile, resentimentele, calomniile și fanteziile dvs. Dar întrucât acțiunea dvs. este pubilcă, a nu ține cont de ea este ca și cum am găsi pe stradă flacoane de otravă, împachetate în ambalaj îmbietor, sub titlul de medicament tonic și le-am ignora, neavertizând pe tinerii care ar fi tentați să le ia ca atare. Pentru ei scriem, de fapt, rândurile ce urmează.

* * *

Întrucât tot ceea ce ați scris dvs. este o înșiruire de idei și întâmplări prezentate de-a valma, este foarte dificil de a vi se răspunde într'un mod care să păstreze o anumită ordine și continuitate. Voi încerca să fac, totuși, câteva puneri la punct privind unele probleme fundamentale, pornind de la afirmațiile dvs. Citatele din scrisul dvs. le-am pus între ghilimele. Voi cita acuzațiile dvs. - oricât de grave - fără nici o teamă, căci din comentarea lor se va dovedi cât sunt de șubrede și ireale, unele fiind doar interpretări forțate, iar majoritatea calomnii, niciodată dovedite, sau pur și simplu afirmații gratuite și insinuări revoltătoare. Pentru a facilita dialogul cu dvs. voi scrie Horia Sima și nu Comandantul, așa cum mi-ar fi dictat inima.

* * *

Dintru început frapează strania dvs. pretenție exprimată prin formula “n-am obligația de a dovedi”. Cum adică, d-le Șerban Milcoveanu, care vă pretindeți un istoric infailibil, conform cărui principiu al cercetării istorice nu aveți obligația de a dovedi ceea ce susțineți? Singur acest fapt poate anula valabilitatea tuturor “teoriilor” și “informațiilor” pe care le vehiculați. Pornind de la o asemenea atitudine, se explică de ce “versiunile” dvs. - cu care ne copleșiți ca o avalanșă - conțin o multitudine de lucruri contradictorii, prin haosul cărora nu se poate întrezări nici o finalitate creatoare. Singura consecvență în care excelați este doar obsesiva și neîmpăcata dvs. ură față de Horia Sima. Este firesc ca, în urma aplicării

acestui principiu absolut original în cercetarea istorică, rezultatele "cercetărilor" dvs. să fie pe măsura raționalității și moralității unei astfel de maniere de a lupta pentru adevăr. Adică negative.

Dar dvs. vă consolați foarte repede citând un aforism sanscrit: "Când un om inteligent nimerește între foarte mulți proști, există riscul să se piardă, nefiind înțeles și nefiind recunoscut". De acord! Însă există și riscul ca un prost să nu fie acceptat, chiar dacă e înțeles, atunci când nimerește între foarte mulți inteligenți, iar văicărelile lui de "geniu neînțeles" nu pot fi decât ridicole. Și, har Domnului, s'a dovedit că în Mișcarea Legionară sunt mai mulți - mult mai mulți - inteligenți decât proști! Dar noi trecem, deocamdată, peste această insultă a dvs. la adresa majorității legionarilor.

Trebuie să vă amintim, înainte de a porni la drum - și nu putem ocoli această observație, - că titlul inițial și oficial al Mișcării Legionare nu a fost "Legiunea Arhangelului Mihail", cum mereu scrieți, ci Legiunea Arhanghelul Mihail, ceea ce este cu totul altceva. Legiunea Arhanghelului Mihail este formată din cetele îngerești din ceruri, iar Legiunea întemeiată de Corneliu Zelea Codreanu este o formațiune pământeană, pusă sub patronajul ceresc al Sf. Arhanghel Mihail. Am făcut această precizare întrucât modificați constant denumirea originară și corectă. Pentru istoricul care vă pretindeți a fi, acest lucru ar fi trebuit, totuși, să-l cunoașteți!

* * *

Este firesc să ne punem de la început întrebarea: oare care a fost și este mobilul real al zvârcolirilor dvs? Răspunsul sper să-l aflăm când vom stabili cât de adevărate și ce sens creator pot avea cele ce le scrieți și propagați. Până atunci, avem ca răspuns doar pretenția dvs. de a fi "salvatorul" Mișcării Legionare. În urma dezbaterilor din acest dialog de la distanță, sper să fie clar pentu toată lumea în ce măsură aveți dvs. capacitatea și mai ales îndreptățirea morală ca să fiți, pentru prezentul și viitorul Legiunii, ceea ce vă pretindeți. Din nefericire, de multe decenii Mișcarea Legionară se confruntă cu două categorii de oameni: cu "groparii" și cu "salvatorii" ei. Undeva, în orizontul invizil al lucrurilor, acțiunile celor două categorii se întâlnesc, având aceleași efecte. Primii se străduiesc, cu pretențiile lor ridicole, să îngroape definitiv Mișcarea Legionară sub cenușa istoriei. Dar cele câteva decenii dramatice din istoria legionară au arătat că nici unul din cele trei regimuri represive anti-

legionare nu și-au atins țelul. Cu atât mai mult îți vine să zâmbești când vezi, astăzi, pretinși intelectuali români trudindu-se cu puterile lor de pigmei, cot la cot cu neromânii, să ducă treaba aceasta până la capăt. Deși ei nu pot încropi decât o groapă mult prea mică pentru dimensiunea reală a Legiunii, spre a putea fi înmormântată.

Nu de mult, un domn ce se mândrea în fața opiniei publice românești că a fost teolog și securist în același timp, se amăgea în iluzia și pretenția trufașă că va îngropa Mișcarea Legionară prin publicarea cărții lui Ștefan Palaghiță. Dacă rezistența Mișcării Legionare ar fi putut fi zguduită de o simplă carte netrebnică și mincinoasă, ea s'ar fi prăbușit de mult, sub presiunea puternică și de durată a terorismului de stat exercitat de cele trei regimuri necruțătoare față de legionari. Acesta fiind adevărul istoric, persecutorii de azi și de mâine ar trebui să știe că Mișcarea Legionară nu este o șandrama care să se clatine la orice suflare de vânt, ci o construcție solidă, așezată pe temelia de granit a jertfelor, care a rămas în picioare chiar și sub bătaia celor mai mari furtuni.

Dvs. aveți pretenția că veți "salva" Mișcarea Legionară. Numai că toată activitatea dvs. se reduce la o logoree nesfârșită împotriva lui Horia Sima. Prin tot ceea ce răspândiți prin publicațiile dvs, turnați vitriol la temelia pilonilor care au susținut Mișcarea Legionară în teribila derulare a destinului ei din ultima jumătate de veac. Numai pe această bază ați fost publicat de d-l Amedeo Lăzărescu, după ce *Cuvântul românesc* din Canada v'a refuzat (cinste lor!). Dacă dvs. credeți că masonul de frunte din România a făcut acest lucru în interesul adevărului legionar, noi nu mai avem nimic de spus. Tragem doar concluziile în tăcere, mai ales că am aflat dintr'o afirmație a dvs. că, după regele Mihai I, cea mai mare personalitate românescă în viață ar fi d-l Amedeo Lăzărescu. Și noi, care credeam că după regele Mihai I ar trebui așezat un fost luptător anticomunist, ca Mihai Timaru, de pildă. În concluzie, privind activitatea "groparilor" și a "salvatorilor", este clar că acțiunea "salvatorilor" este mai nocivă decât a "groparilor", căci, potrivit Sf. Scripturi, zidurile cetății ce se dezbină din interior se prăbușesc mai ușor.

Din obsesia de a bara cu orice preț ascensiunea lui Horia Sima în vârful ierarhiei legionare, vă străduiți să găsiți argumente din orice. Nu ne îndoim că doar cu această intenție afirmați la un moment dat că "forțele creatoare și marile valori ale Mișcării Legionare

nu erau în provincie". Dimpotrivă, d-le Milcoveanu. Marile personalităţi legionare veneau din provincie: Ionel Moţa şi ceilalţi Văcăreşteni, Ion Banea, Gheorghe Clime, Traian Brăileanu etc. Numai că nu spuneţi - în stilul lui Natanail din Sf. Evanghelie - cu dispreţul suveran al celui din metropolă: din provincie poate fi ceva bun? Dar răspunsul a fost dat de la bun început: însuşi Căpitanul venea din provincie. Probabil că în mentalitatea dvs. capitala terbuia să fie un fel de "oraş închis" unde cei fără buletin de Bucureşti nu aveau ce căuta.

Nu putem să nu amintim impresia pe care ne-o crează scenele pe care le descrieţi în calitate de singur martor sau supravieţuitor: impresia de nefiresc, de fantastic, ca să nu zicem altfel. Noi am înţeles cauza: toate aceste relatări au menirea de a ilustra o "teză" prestabilită a dvs. "Informaţia" fratelui dvs., şoptită la reţeaua de sârmă a vorbitorului, face parte din această categorie. Vă mărturisim - fără a fi nepoliticoşi - că ne este imposibil să vă credem. De ce? Cum putea cineva să se declare "noul Căpitan", atât timp cât Căpitanul trăia? Aţi făcut greşeala de a anticipa un "argument" pe care, ca să fie credibil şi posibil, trebuia să-l plasaţi mai târziu. Neavând martori, oricine poate declara orice. Dar mărturia trebuie să reziste la proba logică.

Neverosimilă şi contradictorie e şi atitudinea familiei Codreanu faţă de Horia Sima, în versiunea descrisă de dvs. Scrieţi dvs. că, după vizita de la închisoarea Râmnicu Sărat din 1938, d-na Codreanu a transmis ceea ce ar fi spus Căpitanul: în acel moment, oricare dintre legionari putea lua comanda "în afară de Horia Sima". Nu înţelegem, în acest caz, de ce atunci, mai târziu, în vara lui 1940, prof. Ion Zelea Codreanu, vă va spune, dvs. personal, cu "voce tare" şi după ce a luat o poziţie marţială: "Horia Sima e continuatorul Căpitanului. Horia Sima e copilul meu sufletesc. Horia Sima e Comandantul Mişcării Legionare". Singura concluzie logică este că "ordinul" adus de d-na Codreanu nu a existat niciodată (sau poate că era exact contrariul celui de care amintiţi!). În tot cazul, reţinem aprecierile elogioase ale tatălui Căpitanului la adresa lui Horia Sima! Neînţelegerile ulterioare vor apărea când s'a pus problema cine va sta pe "scaunul Căpitanului" Ion Zelea Codreanu a uitat că în fruntea Legiunii se ajunge prin legea selecţiei şi nu prin ereditate. Întemeietorul Legiunii statuase legea selecţiunii.

Tot în această categorie se înscrie și "telegrama" pe care ați trimis-o, imediat după 23 August 1944, Ministerului de Interne din noul guvern, prin care vă exprimați sincera și loiala adeziune față de noul regim. Această telegramă a avut darul - susțineți dvs. - de a opri deportarea și lichidarea a 10.000 de legionari. Miraculoasă telegramă! Numai că noi am dori să ne dovediți în mod indubitabil că telegrama dvs. a avut realmente o asemenea putere și consecință. Și noi, până la explicația dvs. crezuserăm că inițiativa cu telegrama era încercarea unui oportunist grăbit să se pună bine cu noile autorități, renegându-și trecutul!

* * *

"Simismul" este, conform sentinței fără drept de apel rostită de dvs., nici mai mult nici mai puțin decât: "conspirația Securității de stat și a regimului comunist". Dvs., care ați fost antisimist, ați stat 18 luni în închisorile comuniste, în timp ce legionarii lui Horia Sima au stat două decenii și au fost supuși tot timpul unui regim de exterminare. Stranie atitudine din partea Securității, de a lichida pe cei care, potrivit dvs., le serveau interesele. Dar partea cea mai gravă a afirmației dvs. constă în caracterul de odioasă impietate al acestor cuvinte, prin care jigniți jertfa unei întregi generații. Dar despre această imensă culpă a dvs. vom mai vorbi.

În raport de acest tineret legionar, în alt context, afirmați că: "Tânăra Gardă din Universitatea anilor 1945-48 n'are legătură de filiație cu Vechea Gardă". Aveți dreptate! Numai că trebuie să stabilim mai întâi cu care tabără din "Vechea Gardă" era acel tineret într'un raport de incompatibilitate absolută. Vă întrebăm: cam ce afintate ar fi putut avea frații de cruce, în pieptul cărora clocotea dorința de a lupta împotriva comunismului, cu opinia prietenului dvs. Virgil Ionescu că "singurul lucru pozitiv este să ne dăm la o parte din drumul comuniștilor", opinie pe care ați împărtășit-o și dvs? Desigur că nici una, căci există o prăpastie enormă între conștiința datoriei și psihologia de dezertor. Nu se pot confunda actele de lașitate ale unor pretinși legionari de tipul lui Virgil Ionescu, cu actele de eroism pe care le-au realizat acei tineri când le-a stat în față marea și aspra misiune în momentul bolșevizării României, misiune pentru împlinirea căreia acești tineri au dat un înfiorător tribut de suferință.

Vă plângeți, la un moment dat, că "nu ne întreabă nimeni,

dar noi trebuie să vorbim și la nevoie să strigăm". Aveți dreptate! Nu vă întreabă nimeni, căci oamenii de bun simț din această țară nu sunt curioși să vă asculte cum debitați eternele dvs. calomnii și invenții (unele la concurență cu literatura fantastică). Noi le-am mai auzit și am văzut clar cine le inspiră și le dirijează: dușmanii Legiunii. Cred că este de mare importanță constatarea că de 50 de ani nu s'a aflat nici un dușman învederat al Mișcării Legionare care să spună măcar un singur cuvânt de apreciere la adresa lui Horia Sima. Toți îl urăsc! De ce? Pentru că sub comanda lui Legiunea a fost mereu o primejdie pentru ei și nici o clipă nu a încetat lupta. Dvs. v'ați asociat glasul la corul urii dușmanilor Legiunii împotriva lui Horia Sima. Acest fapt ne dă posibilitatea de a trage anumite concluzii.

* * *

"Nimeni nu poate dovedi sau prezenta argumente împotriva celor relatate de mine." Chiar așa, d-le Milcoveanu, nimeni nu vă poate contrazice? Noi știam că până acum infailibilitatea era o prerogativă exclusivă a Papei. Deci, dacă dvs., în plină zi, când strălucește soarele, veți afirma că este întuneric, noi nu avem voie să vă contrazicem!? Noi însă, neținând cont de pretenția dvs., vom aduce argumente prin care va fi demontat, bucată cu bucată, întreg eșafodajul calomniilor dvs., fapt ce va fi evident la sfârșitul acestei dezbateri.

* * *

Scontați pentru dvs. pe o "victorie în viitor". Vă considerați în prezent un profet neînțeles, care are speranța că va triumfa în viitor. Numai că noi nu prea înțelegem cum ar putea triumfa vreodată cel care, în momentul crucial al istoriei naționale, când se cîștigau drepturile morale pentru viitor, dvs. v'ați "autoîngropat" în pasivitate. Zadarnică speranță, d-le Milcoveanu, în vreo "victorie în viitor". Chiar dvs. ziceți într'un context: "În politică, ca în război". Deci un conducător politic trebuie să fie, ca și conducătorul de oști, un strateg. Din cele ce scrieți se degajă impresia că dvs. vă considerați un mare strateg, întrucât faceți aprecieri asupra bătăliilor legionare din trecut, iar pentru viitor ați lansat un plan de reînviere al Mișcării Legionare, din inițiativa și sub comanda dvs. Dar ca să vă dovediți dotarea și dreptul pentru o acțiune de asemenea anvergură, ați putea să ne spuneți care au fost bătăliile legionare ce le-ați condus și câștigat în trecut și care a fost numărul luptătorilor care

v-au urmat până la sacrificiu? Căci noi vă putem dovedi că oastea, bătăliile și morții din Legiunea condusă de Horia Sima reprezintă exact istoria eroică a Mișcării Legionare din ultima jumătate de veac. Sau, dvs. ați avea îndrăzneala să susțineți că de la moartea Căpitanului până la inițiativa dvs. cu "Arhiva istorică Învierea", Mișcarea Legionară nu a existat? Când sunteți, totuși, obligat să recunoașteți existența și activitatea Mișcării după moartea Căpitanului, numiți perioada 1938-1953 "anii catastrofelor". Vă înțeleg! Sunteți gelos pe eroismul legionarilor luptători. Anii aceia, d-le Milcoveanu, au fost ani de glorie legionară! Dvs. ați uitat că Mișcarea Legionară nu este un partid politic ale cărui merite s'ar aprecia după vreun succes electoral și o guvernare îndelungată, ci o revoluție spirituală, cu o misiune istorică asumată față de neam, misiune care are o finalitate transcedentală. Este adevărat că șenilele istoriei au încercat să zdrobească ființa Mișcării prin toate forțele ostile fenomenului legionar și au fost perioade dramatice în viața și istoria legionară. Dar cauza cea mai profundă a acestei presiuni a istoriei era că Mișcarea Legionară se voia vie și activă, nerenunțând nici o clipă la datoriile asumate față de neam. Iar în fruntea acestei strădanii uriașe era Horia Sima!

Mă faceți să zâmbesc când vă surprind uneori în postura de apologet involuntar al lui Horia Sima. Dar patima care vă orbește nu vă îngăduie să observați acest lucru. În legătură cu guvernarea din 1940 ziceți, privind numirile în funcțiile importante: "Nu cunosc nici un caz de impostură". Cu alte cuvinte, omul potrivit la locul potrivit. Într'adevăr, privind numirile din 1940, nici nu putea fi mai bine. Concluzia? Toată admirația pentru înțelepciunea lui Horia Sima! Și sunt sigur că, cel puțin în câteva cazuri, de pildă al celor care nu l-au aprobat sau chiar s'au opus strădaniei sale de a aduce Mișcarea la putere și au primit, totuși, funcții, și-a călcat pe inimă, numai să se împlineacă interesul Legiunii și unitatea ei.

Într'o curioasă "Hotărâre", semnată "arhiva Învierea", propuneți să preluați "în propriul capital moral (în contul dvs.): întregul devotament și întreaga combativitate, întreaga suferință și toate jertfele vechilor și noilor legionari, din 1941 încoace, sub comanda sau în credința lui Horia Sima". Cum adică, d-le Milcoveanu? Cine sunteți și ce ați reprezentat în lupta legionară de o jumătate de veac, ca să pretindeți a vi se preda în beneficiul dvs. meritele și jertfele

legionarilor de sub comanda lui Horia Sima? Valoarea morală a luptelor și jertfelor legionare e proprietatea exclusivă și pentru eternitate a celor care au sângerat pentru a o dobândi. Dvs. ați uitat că v'ați "autoîngropat" de mult și nu puteți avea parte sub nici o formă la imensul patrimoniu moral al Legiunii care a continuat lupta.

* * *

Să trecem acum la probleme care necesită dezbateri mai ample. Dvs. afirmați că "Horia Sima a fost o năpastă adusă din iad pentru a nenoroci Mișcarea Legionară". Această formulare pare titlul unui roman de groază. Dar pe noi nu ne sperie și, pentru a nu pierde vremea, vom trece imediat la inventrierea actelor prin care Horia Sima a "nenorocit" Mișcarea Legionară:

1) Rămâne pe pelilcula memoriei istoriei românești imaginea acelei mulțimi de oameni ce a umplut până la refuz marea Piață a capitalei în ziua de 6 Octombrie 1940. Acea imagine - ce nu poate fi ștearsă din documentele clare ale istoriei de către nimeni și prin nici o substanță - rămâne dovada clară a adeziunii românilor la Legiune. Fără acea imagine, astăzi falsificatorii istoriei naționale ar putea susține cu mai multă șansă că Mișcarea Legionară a fost o grupare de agitatori, cu un număr restrâns de aderenți (deși rezultatul alegerilor din 1937 a arătat contrariul). Acele fotografii, luate din toate unghiurile, arată că la 6 Oct. 1940 era acolo toată țara. Cine a dus Legiunea la un asemenea moment de importanță istorică? Evident că acel care stătea la tribună și saluta mulțimile entuziaste cu brațul ridicat, având în spatele și deasupra lui fotografia uriașă a Căpitanului (ce imagine simbolică!), care plutea dominator de dincolo de moarte peste marea mulțime de români, nu numai cu chipul, ci și cu duhul.

2) Scoaterea Căpitanului de sub placa de beton de la Jilava și reînhumarea lui în regim de doliu național. Străzile pe care cu doi ani în urmă Căpitanul fusese dus în duba poliției ca un infractor, se transformaseră într'un traseu apoteotic, în care primea omagiul pios al națiunii. Erou național și martir, reintra în drepturile și titlurile sale legitime de cel mai mare iubitor de neam și apărător al intereselor naționale. Sfâșierea hotarelor României Mari - care sângerase țara - l-a confirmat ca profet național, el prevăzând în 1936 tragedia națională. Când a fost asasinat Căpitanul, catapeteasma României Mari s'a crăpat spre toate punctele cardinale ale hotarelor.

Am insistat asupra dezgropării și reînhumării Căpitanului pentru că acest fapt este de o maximă importanță pentru triumful adevărului în cazul Comandantului Mișcării Legionare. Dacă nu era detronat Carol II - ca efect al acțiunii lui Horia Sima din 3-5 Sept. 1940 - când ar fi văzut românii și când ar fi luat la cunoștință tribunalul moral al istoriei că cel mai mare român al veacului a murit cu funia de gât, printr'un omor mișelesc, și nu în mod "legal", cum încercau asasinii să mintă; acei asasini care făcuseră tot timpul atâta caz în raporturile cu legionarii de "democrație" și de "statul de drept". El, Horia Sima, l-a ridicat pe Căpitanul din mormânt și l-a arătat lumii în chip de victimă nevinovată. Când zic "scoaterea de sub beton", nu mă refer la actul material al lucrării, care s'a făcut în prezența familiei Căpitanului, ci la actul politic care a făcut posibil acest lucru. Am mai spus-o, și o repet, că este regretabil faptul că familia Căpitanului nu a înțeles în lumina adevărului această faptă a lui Horia Sima, de nemăsurată importanță pentru imaginea morală a Căpitanului și a Mișcării. Și trebuie să ne întrebăm: dacă regele asasin ar fi rămas pe tron, ar fi acceptat el, oare, vreodată ca să se ridice uriașa placă de beton de la Jilava pentru a se vedea oribila crimă pe care a ordonat-o? Iar odată cu sosirea tăvălugului comunist ar mai fi fost posibil așa ceva? Când și cine ar mai fi prohodit, după rânduiala legii strămoșești, rămășițele pământești ale marelui martir, așezat pe catafalc și în prezența întregului românism? Rămâne gloria lui Horia Sima de a fi făcut pentru Căpitanul ceea ce a făcut Iosif din Arimateea pentru Mântuitorul lumii!

3) Prin biruința legionară din 1940 - pe care detractorii lui Horia Sima o minimalizează sau îi contestă orice valoare istorică - a fost posibil un alt mare act în favoarea memoriei Căpitanului: reabilitarea lui juridică. Fapt de cea mai mare importanță, căci asupra personalității lui morale plana suspiciunea că ar fi fost capabil de trădare de țară, așa cum un complet de judecată, la ordinul unui rege irodian, a dat verdictul. Atunci, în timpul biruinței temporare a Mișcării, s'a restabilit dreptatea, prin decizia liberă și absolut legală a celor mai înalte foruri juridice din România. Pentru acele timpuri, acel act de reabilitare juridică era o necesitate absolută.

Nu este cazul, însă, astăzi în privința celor condamnați de tribunalele comuniste. Luptătorii anticomuniști nu au nevoie de nici o reabilitare, întrucât a fi condamnat de comuniști e o onoare.

De aceea privim cu nedumerire și percepem ca un fel de impietate graba familiilor unor români, condamnați de comuniști și morți în temniță, de a reabilita pe cei dragi. La fel, nu înțelegem cu ce drept moral intervin din oficiu unele instituții juridice actuale pentru a cere recurs în anulare pentru victimele comunismului. Cine ar avea ascendentul moral de a declara "reabilitați" pe eroii rezistenței anticomuniste? Judecătorii formați la școala justiției proletare? Toate sentințele tribunalelor militare comuniste (denumite cinic Tribunalul poporului) sunt nule prin ele însele și cei condamnați nu au nici o nevoie de a li se reabilita onoarea. A gândi altfel, înseamnă că nu considerăm comunismul un vast imperiu al minciunii și al injustiției totale.

4) Crearea, în momentul instaurării comunismului în România, a celui mai mare front de rezistență românească anticomunistă prin reorganizarea Mișcării Legionare ordonată de Guvernul de la Viena și coordonată apoi de la Madrid. Supremația legionară în lupta anticomunistă e incontestabilă; dovada cea mai clară: faptul că pentru încarcerarea legionarilor a fost nevoie de cea mai mare închisoare din România, Aiudul. Numai conspirația antilegionară talmudo-masono-bolșevică la care s'a asociat, din păcate, o parte dintre membrii partidelor istorice încearcă să oculteze la nesfârșit această glorie națională a legionarilor conduși de Horia Sima.

Despre celelalte fapte absolut meritorii ale celui ce a cârmit corabia Legiunii prin furtuna veacului potrivnic vom mai vorbi. Ne oprim deocamdată la acest scurt inventar al faptelor de comandă ale lui Horia Sima; în opinia dvs. el a "nenorocit" Mișcarea Legionară, deși este clar ca lumina zilei că adevărul este tocmai contrariul.

* * *

Formulări prăpăstioase de genul celei pe care am comentat-o mai sus și care vă aparține se regăsesc la toți dizidenții. Vom da un singur exemplu - din multele - care este suficient să justifice revolta și repulsia noastră față de această cohortă de matadori care, ca într'o halucinantă coridă, s'au năpustit asupra lui Horia Sima cu o pasiune și o cruzime caracteristice unei haite. Duritatea expresiilor să nu contrarieze pe nimeni, căci este justificată, întrucât toată acțiunea dizidenților se caracterizează printr'o lipsă de respect al adevărului și o lipsă de iubire a aproapelui rar întâlnite chiar și la cei care nu se pretind, ca și aceștia, de a fi campionii virtuților.

În Introducerea “memoriilor” sale, Nicolae Arnăutu, dorind să-și justifice cele afirmate, spune că s’a hotărât să scrie “pentru ca lumina adevărului să fie restabilită acolo unde întunericul luciferic servind interese încă nedivulgate, caută să se impună... Scriu acum ca să restabilesc anumite adevăruri denaturate total de Sima, individul care în mod tâlhăresc, cu ajutorul dușmanilor, a ajuns în fruntea Mișcării Legionare ca să o distrugă” (subl. n.). Bieții oameni! Cât de multă ură trebuie să fi acumulat în inimile lor pentru a se dezlănțui într’un asemenea mod. Noi suntem convinși că frustrările din timpul particiăprii la guvernare în 1940 și internarea în lagărul de la Buchenwald au fost determinante în această revoltă a dizidenților. Când te gândești că o parte dintre legionarii refugiați în Germania nu au fost capabili să suporte o internare de doi ani (cu un regim incomparabil mai blând decât cel din temnițele comuniste), în timp ce o parte din frații de cruce arestați în 1941 au suportat fără nici un murmur 22 de ani de temniță!

Este clar că dizidenții și-au pierdut cu desăvârșire simțul realității și nu mai sunt capabili să întrezărească adevărul dincolo de negura urii lor. În legătură cu cele două afirmații ale lui N. Arnăutu subliniate de noi, întrebăm: unde este “întunericul luciferic” din Mișcarea Legionară condusă de Horia Sima, când, privind la cei ce l-au urmat, te copleșesc cu superioritatea lor morală, cu lumina și măreția vieții și jertfelor lor? Voi aminti doar câteva nume de tineri, despre care nu se poate spune că l-ar fi urmat din anumite obligații sau interese: Valeriu Gafencu, Gheorghe Jimboiu, Costache Oprișan, Virgil Maxim - și lista ar putea continua cu nume de același calibru moral - ei constituind piscurile unei generații, care prin sufletul și pătimirile lor au devenit blazon al nobleței legionare, ridicându-se la înălțimea unui Iordache Nicoară sau Puiu Gârcineanu.

Despre ce distrugere a Mișcării Legionare se poate vorbi, dacă în timpul cât a fost Horia Sima în fruntea Legiunii s’au format și afirmat asemenea valori legionare? Acei tineri superbi, dintre care o parte și-au găsit sfârșitul în temnițele comuniste, rămânând până la moarte sub ascultarea lui Horia Sima, ridică glasul din adâncul mormintelor fără cruce și strigă tuturor detractorilor: Nu vă mai străduiți cu puterile voastre de pigmei să doborîți pe cel de nebiruit! Noi l-am iubit și l-am urmat pentru că ne-am regăsit în el: în scrisul

lui, în faptele lui, în râvna lui de a ridica Mişcarea Legionară, în chemarea lui la jertfă! La voi nu am găsit decât orgoliu rănit, ură neputincioasă, fugă de sacrificiu, acţiune denigratoare, dusă cu perseverenţa spiritelor malefice până dincolo de orice raţiune şi omenie şi care, în final, nu a avut altă consecinţă decât îmbogăţirea cu noi arme a perfidului arsenal antilegionar. Cât de mult bucură pe duşmani şansa de a găsi aliaţi în chiar sânul Legiunii! Şi vă rugăm să nu mai plângeţi cu lacrimi de crocodil suferinţele îndurate de noi în temniţe şi munţi, pentru a scoate din aceasta o vinovăţie a Comandantului Horia Sima. În duhul Căpitanului şi al lui Moţa, noi înşine ne-am oferit voluntar jetfei. De aceea compasiunea voastră o respingem ca pe o imensă ofensă!

După acest protest imaginar - dar cât de adevărat, o zic întrucât am cunoscut o parte din acei tineri şi ştiu cum gândeau şi simţeau - să ne oprim, o clipă, asupra atitudinii lui Horia Sima faţă de adversarii săi. În contrast cu stilul încrâncenat şi mereu ofensator al detractorilor săi, stilul lui Horia Sima apare în toată frumuseţea lui. Şi "stilul este omul", deci tot ceea ce a scris Horia Sima îl mărturiseşte ca pe un om admirabil. Când pune la punct câte o problemă controversată, când răspunde la unele acuzaţii sau insinuări nedrepte, ce stil calm, reţinut, fără note discordante. Cât despre insulte la adresa altora, chiar şi a celor mai nemiloşi adversari ai săi, lipsesc cu desăvârşire. Câtă eleganţă! În schimb, toată "opera" unora dintre detractorii săi nu este decât o hazna în care colcăie viermii urii.

În acest loc cred că a sosit momentul să mărturisesc, cu mâna pe inimă şi nu pentru prima oară, că nu am găsit în scrisul lui Horia Sima (în toate cărţile şi în *Antologia* în şapte volume) nici măcar o singură frază care să fi contrazis gândirea şi simţirea mea!

* * *

Să revenim la cărţile dvs. Aproape la fiecare pagină ne întâlnim cu un termen care nu se găseşte în toată literatura legionară clasică. Vă întrebăm: de unde aţi scos termenul de "codrenism"? Am fi curioşi să ştim pe ce elemente de doctrină legionară se bazează această inovaţie bizară în terminologia legionară. Nu am găsit acest termen în Cartea Căpitanului, nici în Circulările lui. Cine v'a inspirat acest termen? Când punem această întrebare, ea se adresează tuturor dizidenţilor care folosesc acest termen ca pe o formulă magică pentru a-şi valida - cred ei - "teoriile" lor oricât de aberante.

Dvs., care vă pretindeți a fi "Soluția Viitorului", ar trebui să știți că nu există decât Mișcarea Legionară și legionarismul, nicidecum codrenismul, o inovație pe care am putea să o considerăm năstrușnică, dacă nu ar fi o suspectă diversiune și, mai ales, străină de gândirea Căpitanului. "Teoria" cu cele două Mișcări Legionare: codrenistă și simistă, nu constituie o noutate pentru mine. Aflasem despre ea - nu vă vine să credeți - încă din copilărie, atunci când a apărut *Pe marginea prăpastiei*. Era o formulă vehiculată de dușmanii Mișcării. Acolo se făcea referire la codrenism și neo-codrenism (viitorul simism). În anii copilăriei răsfoiam cartea: îndeosebi pentru a admira fotografiile în care apăreau Căpitanul și Comandantul. Dar când am devenit adolescent și am început să judec, am refuzat să accept ca adevărată dihotomia care se insinua în acea carte denigratoare. Peste câțiva ani, însă, aveam să cunosc direct și la fața locului - adică în închisoare, unde era Mișcarea Legionară (în țară) în acele vremuri - că, de fapt, nu există nici "codreniști", nici "simiști", ci pur și simplu numai legionari; și că nu există două Mișcări Legionare, ci una și singură, indivizibilă, vie și activă: Mișcarea Legionară condusă de Horia Sima. Cei care rătăceau pe alte cărări alcătuiau o minoritate nesemnificativă. Ziua de naștere a lui Horia Sima era sărbătorită la Aiud, alături de celelalte momente legionare legate de întemeierea Legiunii și de Căpitanul, ca o zi națională.

Mișcarea Legionară condusă de Horia Sima era cunoscută și de prieteni și de vrăjmași, iar ecoul faptelor ei se păstra în memoria publică românească. Unde era atunci Mișcarea Legionară "codrenistă", cine o comanda, care era numărul celor care o alcătuiau și care sunt faptele ei de rezonanță istorică? Degeaba vă osteniți să scoateți din neant o entitate care n'a existat în realitate niciodată, așa cum încearcă unii să o impună. Aceștia uită, însă, că actul de creație din nimic este o prerogativă divină.

Să admitem - prin absurd - că sunt două Mișcări Legionare. Iar dvs. susțineți că "Mișcarea codrenistă" este infinit superioară "Mișcării simiste". Superioritatea se reclamă din toate punctele de vedere, mai ales din cel al calității oamenilor. Pretindeți să vă credem că aripa "codrenistă" era formată numai din "comandanți extraordinari". Caracterizarea superlativă vă aparține. Dar iată, eu refuz să vă cred. Așa sunt eu - vorba Căpitanului către Corbela: nu vă

cred pe dvs., care vreți să-mi impuneți o idee, ci cred ceea ce am văzut cu ochii mei, timp de peste un deceniu în închisori! Dvs. nu ați fost prezent în faimoasa celulă 321 de la Aiud, în timpul "reeducării", ca să aveți posibilitatea de a vedea cum conducătorul acelei încercări de asasinare morală a personalităților reprezentative ale Mișcării Legionare era "codrenistul" Ion Victor Vojen, iar protagoniștii principali erau tot "codreniști", ca părintele Dumitrescu-Borșa, Tache Savin, Iosif Costea, Dumitru Groza și alții.

Din nefericire, cât timp am fost prezent la 321, părintele Borșa s'a comportat în modul cel mai lamentabil și revoltător. Dvs., care l-ați așezat la un moment dat pe locul trei în ierarhia legionară, după Căpitan și ing. Clime, trebuie să fiți primul care să cunoașteți - și noi ne facem datoria, informându-vă - cum s'a comportat în mod real eroul dvs., cel care în 1940, stimulând din umbră pe Moș Zelea, a încercat să pună mâna pe conducerea Mișcării Legionare. Ne punem întrebarea - și, după dramaticele întâmplări din interiorul Legiunii, suntem chiar obligați să ne-o punem - dacă în toamna lui 1940 părintele Borșa avea vreo îndreptățire să smulgă din mâinile lui Horia Sima comanda Legiunii. Dacă părintele Borșa ar fi murit de timpuriu, această problemă ar fi rămas o enigmă, în jurul căreia s'ar fi putut face speculații la nesfârșit. Dar părintele, fără să vrea, a dat răspuns la această întrebare: Dumnezeu l'a menținut în viață până când adevărul a ieșit la lumină. Sunt martor (fericit și îndurerat în același timp) al acelui moment.

Bazânu-se, chipurile, pe un îndemn ca legionarii care vor supraviețui prigoanelor să povestească generațiilor viitoare tot ceea s'a întâmplat "și bun, și rău" și considerând că momentul sosise atunci, în catacomba de la Aiud, părintele Borșa a început să critice Mișcarea Legionară și să denigreze chiar și pe Căpitanul. Dintr'un sentiment de pudoare absolut real nu pot reproduce ceea ce a spus părintele Borșa despre Căpitanul. Nici nu mai contează acum ceea ce a spus atunci, într'un moment de neașteptată slăbiciune din partea unui preot și comandant legionar. Contează doar semnificația esențială a gestului său: anume că acolo, la celula 321 de la Aiud, în mijlocul atâtor legionari bătrâni și tineri, părintele Dumitrescu-Borșa a dat un examen hotărâtor, care a arătat în mod clar și definitiv, că nu era el cel chemat și demn de a fi urmașul Căpitanului. Păcat de eroismul său din Spania!

Cartea sa de amintiri din războiul antibolșevic din Spania se termină cu o invocație către Moța și Marin: “Dați-ne o fărâmă măcar din marea voastră credință ce v’a urcat pe culmi cerești, ca și noi aici să mergem pe calea ce ne-ați arătat ca să putem muri ca voi”. Ce frumos ar fi fost dacă în ultimii ani de închisoare părintele Borșa și-ar fi adus aminte de propriile sale cuvinte. Dar se vor adeveri alte cuvinte, tot ale lui, aflate în aceeași carte și adresate tinerilor: “Noi vom pleca, ducând în mormânt și oarecare păcate. Ceea ce nu a dat sufletul nostru, veți completa voi. Sperăm ca cei pe care-i avem urmași să ne fie superiori”. Nu știm dacă părintele Borșa a trăit vreun sentiment de remușcare pentru lepădarea sa și a plâns cu amar - ca Apostolul - pentru lașitatea sa și mai ales pentru ingratitudinea imensă pe care a manifestat-o față de cel care l-a scos din anonimat și l-a ridicat pe o treaptă nevisată de el vreodată.

Iată cum a rămas părintele Borșa “fidel și mereu fidel” Căpitanului, cum ziceți dvs. că au rămas toți “codreniștii”, fidelitatea extremă față de Căpitan fiind semnul lor distinctiv. Suntem indulgenți cu slăbicuinile firii omenești, dar atunci când cei care au dat dovadă de un asemenea comportament sunt dați ca modele, trebuie să fim mai severi și să accentuăm notele grave și incriminatorii la adresa unor astfel de “modele” pe care dvs. le oferiți tineretului român de azi. Pentru că nu putem admite ca în Mișcarea Legionară slăbiciunea să fie considerată tărie de caracter, lașitatea să-și pună mască de eriosm, iar trădarea să ia chip de fidelitate. Nu pe părintele Dumitrescu-Borșa, Dumnezeu să-l ierte - l-am așezat sub biciul cuvântului, ci încercarea de a ridica asemenea oameni pe un piedestal înalt, de pe care ei s’au prăbușit de mult!

* * *

Este locul aici ca să spunem că toți acești renegați, prin obediența lor față de colonelul Crăciun, erau vinovați față de camarazii lor, pentru că lepădarea lor constituia pentru inchizitorul de la Aiud justificarea acțiunii de persecuție împotriva celor care nu acceptau libertatea fără onoare. Zelul lor de apostați întărea brațul celui care ne lovea cu foamea, frigul și carcera de la Zarcă. Fostul proletar, devenit ofițer superior MAI, a fost foarte satisfăcut că a găsit atâția inși dintre deținuți dominați mai mult de instinctul de conservare decât de principii, care să i se subordoneze fără nici o rezervă în acțiunea bolșevică de genocid moral săvâșit asupra

legionarilor în timpul "reeducării" de la Aiud. Din nefericire, s'au găsit pe lângă un număr de intelectuali și câțiva clerici. Pe lângă părintele Borșa, au mai fost un diacon și un monah, a căror prezență în tagma liderilor "reeducării" era cu atât mai vinovată, cu cât acolo se punea pe lângă renegarea politică și problema lepădării de credința creștină. Spun, în memoriile lor, o parte din foștii întemnițați de la Aiud că unii din acești presupuși oameni ai Bisericii făceau în cadrul "reeducării" propagandă atee. Poate s'ar fi așternut vălul uitării peste aceste fapte nedemne, dacă unii dintre ei nu ar fi avut pretenția de a mai juca ulterior în viața publică și în BOR roluri la care, în calitate de foști colaboratori ai colonelului de securitate Gh. Crăciun, nu ar mai fi avut nici un drept moral! Nu mai poate pretinde cineva titlul de oștean al lui Hristos după ce a fost un subordonat al celui care prigonea pe luptătorii creștini anticomuniști prizonieri în cazemata de la Aiud.

În urma acestor experiențe și drame la care am fost martor, mărturisim că nu ne mai impresionează - și nici nu ne intimidează, așa cum încercați dvs. de-atâtea ori - titlurile din trecut ale nimănui, dacă nu au fost confirmate cu toate clipele unei vieți obligatorii pentru un legionar. De asemenea, nu ne impresionează nici cuvintele, oricât de mari, rostite de unii cu un patetism demagogic. Pentru noi rămâne principiu suveran și permanent îndemnul lui Moța de a lăsa la o parte "vorbăria cea multă" și "lupta de vorbă goală" și să nu credem că ne-am împlinit datoriile dacă ele nu sunt urmate de "aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverei". Pe dvs., care v'ați dedicat viața unei lupte fără sfârșit de "vorbă goală", porunca lui Moța ar trebui să vă trezească la realitate și, înainte de a fi procurorul necruțător al altora, să vă întrebați dacă toate clipele vieții dvs. au stat sub semnul jertfei și al poverii pentru ridicarea Mișcării.

* * *

Prin contrast cu "pleiada" codreniștilor, la a căror prăbușire am fost martor, trebuie să vă amintim de moartea de erou al onoarei a profesorului atomist George Manu, asasinat de colonelul Crăciun prin regimul de exterminare la care a fost supus pentru a ceda și a i se subordona; de comportamentul aproape unic al "simistului" Alexandru Ghica, supranumit în temniță "Prințul demnității legionare"; de atâția legionari, bătrâni și tineri, care i-au secondat.

Dintre cei din urmă amintim pe Virgil Maxim care, înfruntând

22 de ani în închisoare într'un mod exemplar, a rămas ceea ce s'ar putea numi: apologetul neclintit al lui Horia Sima. Acest om cu o profundă vocație religioasă, chinuit cumplit în timpul "reeducării" de la Gherla, a înțeles, ca puțini dintre legionari, că Horia Sima a reprezentat cel mai fidel spiritul legionar pe linia Căpitanului. Dacă un om cu o atât de profundă viziune și trăire religioasă a avut această credință, nu știu cine s'ar putea găsi să-l contrazică cu argumente valabile. I-am fost ucenic în închisoare acestui om superior care a reprezentat pentru mine legionarul prin excelență, încât în postfața Memoriilor sale am afirmat: "Acolo unde este Virgil Maxim, acolo este Mișcarea Legionară". Pentru aceasta la moartea lui, care a fost una dintre cele mai mari pierderi pentru Mișcarea Legionară din ultima vreme, mi-am permis - în cuvântul rostit - să-i acord trei titluri, convins total că le merita deplin. Titlul de cetățean de onoare al României, titlul de mărturisitor al lui Hristos, prin suportarea schingiuirilor de la Gherla, și titlul de comandant legionar post-mortem. Acordarea ultimului titlu era o îndrăzneală din partea mea și teoretic nu aveam dreptul să o fac. Dar în fața sicriului său am simțit nevoia, ca o datorie morală căreia nu i-am putut rezista, să afirm adevărul că, dacă a existat vreun legionar - dintre cei care și-au trăit toată viața în inima Mișcării - care să fi meritat titlul de comandant legionar și care s'a comportat până la moarte ca și cum l-ar fi avut, acela a fost Virgil Maxim!

Ce departe de acest model superior de legionar au fost majoritatea "codreniștilor" dvs!

* * *

Faceți afirmația - în mod sentențios ca întotdeauna și fără a dovedi - că "Poliția Secretă Politică ne vrea autoblocați pe linia moartă a lui Horia Sima". Pe niște gură-cască naivi ați avea șansa de a-i convinge în acest sens. Numai că nu chiar toată lumea a fost străină de viața legionară, iar experiența unora contrazice total ceea ce susțineți dvs. Eu am avut privilegiul - după cum am mai spus - de a participa la ceea ce s'ar putea numi cel mai mare proces al Mișcării Legionare, care a avut loc la faimoasa celulă 321 de la Aiud, unde era prezentă toată elita legionară (cu excepția domnului Nicolae Pătrașcu, grav bolnav la acea dată, a prințului Al. Ghica, care refuza orice discuție cu colonelul Crăciun, și a prof. G. Manu, care murise cu puțin timp înainte). Era un proces inedit și straniu, în care

participanții erau concomitent acuzați, procurori și judecători. Numai că unii au respins orice alt rol decât cel de acuzat. Probabil că pentru dvs. este o noutate absolută să aflați faptul că cei care au excelat în rolul de procurori și judecători se regăsesc pe lista "codreniștilor" alcătuită de dvs: părintele Borșa, Vojen, Stere Mihalexe et comp.

Colonelul de securitate Crăciun, comandantul penitenciarului Aiud, cerea ca cei prezenți să se desolidarizeze de trecutul lor legionar și să condamne "crimele" săvârșite de Corneliu Zelea Codreanu și Horia Sima. Totul se făcea sub lozinca (înscrisă de niște renegați pe frontispiciul "clubului de reeducare"): "Mișcarea Legionară - crimă și teroare, misticism și trădare". Cuvântul de ordine era ca Mișcarea Legionară să fie condamnată integral. Nu era permis ca cineva să denigreze pe Comandant și să se eschiveze de a face același lucru cu Căpitanul și invers. Căpitanul și Comandantul erau considerați autoritățile supreme ale Mișcării Legionare și de ei trebuiau să se lepede legionarii, deși erau la Aiud atâtea personalități legionare. Chiar la celula 321 era prezent și domnul Radu Mironovici, unul dintre fondatorii Legiunii, dar colonelul Crăciun nu a cerut nimănui să se desolidarizeze de el. Ca nu cumva cele spuse în fraza de mai sus să fie interpretate tendențios, în sensul lipsei de respect față de un Comandant al Bunei Vestiri, trebuie să mărturisesc că am avut față de domnul Radu Mironovici un desăvârșit respect și multe clipe ne-am plimbat împreună prin țarcul Secției, ținând la braț pe acest om legendar. Nu era oricând la îndemână să cunoști pe unul dintre fondatorii Mișcării Legionare. Eu a trebuit să parcurg - până la data întâlnirii cu el - 11 ani de temniță ca să am acest privilegiu. Gestul meu de dragoste și respect avea valoare de simbol. Era omagiul generației tinere, ce apărea din vâltoarea furtunii, închinat cu pietate generației venerabile care era în pragul apusului.

Trebuie să fie clar pentru toată lumea că la "reeducarea" de la Aiud, după lepădarea de Căpitanul, lepădarea de Horia Sima era semnul prin care se renunța la calitatea de legionar. Și atunci, ne putem mira cât de proști erau bolșevicii care obligau pe legionari să părăsească pe Horia Sima. Dacă Horia Sima era cel ce se străduia - după opinia dvs. - să gareze trenul Legiunii pe o linie moartă, de ce nu-l lăsau bolșevicii să-și ducă opera până la capăt și de ce voiau

să salveze Mișcarea Legionară din mâinile celui care o ducea la pieire? Enigmatică această strădanie a "tovarășilor" de a scoate pe legionari din trenul ce se înfunda pe o linie moartă. Numai că noi, tinerii care asistam cu durere la acel proces dramatic de la celula 321, nu pierduserăm nici discernământul și nici simțul moral. Ba dimpotrivă! Căci în bezna de la Zarcă adevărurile legionare se vedeau atât de clar! Noi știam că bolșevicii nu sunt nicidecum proști și că nu fac niciodată acte în detrimentul lor și în beneficiul adversarilor lor. Era clar că tocmai prezența la comanda Legiunii a lui Horia Sima, dovedit a fi în permanentă ofensivă împotriva monstrului roșu, deranja cel mai mult pe comuniștii "români" și voiau să obțină cu orice preț repudierea lui. Și iată cum, în lupta dusă pentru a-l detrona pe Horia Sima de la comanda Legiunii, legionarii dizidenți se regăsesc cu bolșevicii "români" de aceeași parte a baricadei. Nu ne rămâne decât să-i felicităm, exclamând: onorabilă companie, dragi camarazi!

* * *

Vă lansați la un moment dat într'o ditirambă de genul "noi am fost și noi vom drege". Cine "noi", d-le Milcoveanu? Și vă întrebăm, pentru că legionarii din marea garnizoană Aiud nu v'au zărit printre ei. Atunci cine sunt acei "noi", din moment ce nu au fost prezenți în sediul elitei legionare din Zarca Aiudului?

* * *

O altă afirmație: "Înainte pe drumul viitorului nu putem merge cu Horia Sima". Fiți liniștit, d-le Milcoveanu, nimeni nu vă cheamă pe acest drum de bună-credință și sacrificiu pe care a mers o întreagă generație, ducând mai departe, prin furtuna veacului, torța credinței și onoarei legionare. Tinerii care au mers fără șovăire și neclintit pe acest drum nu au avut de câștigat pentru această fidelitate decât o recluziune pe parcursul a două decenii și o prigonire pentru tot restul vieții. Nu simțiți, d-le Milcoveanu, că aici este cel mai autentic eroism legionar? Pe un asemenea drum nu pot merge decât legionarii care nu se retrag niciodată de pe metereze. Și - lucrul cel mai important! - pe acest drum nu se intră când nu mai există riscuri, ci s'a intrat în momentele cele mai dramatice ale istoriei românești. Numai așa s'a asigurat reala continuitate legionară.

Tot în acest sens exclamați: "Se vrea un nou Horia Sima!" Desigur, un Horia Sima așa cum îl vedeți dvs. nici noi nu am vrea.

În nici un caz! Căci un om “fără calităţi de intelect”şi “fără virtuţi de caracter”, cum îl descrieţi dvs., n’ar avea dreptul să se înalţe în fruntea Mişcării Legionare. Dar eu sunt sigur că un asemenea om nici nu ar putea parveni până acolo. Suntem, deci, de acord: nu vrem pe Horia Sima cel din viziunea dvs. Dorim, în schimb, pe Horia Sima aşa cum l-am descifrat şi cunoscut noi din caracterul şi actele vieţii sale. Dacă pentru dvs. Horia Sima a fost un om “fără calităţi de intelect”, pentru noi a fost o mare personalitate creatoare în sens intelectual: miile de pagini rămase de la el îl confirmă în această calitate. Iar în legătură cu lipsa “virtuţilor de caracter” ne faceţi să zâmbim. Putea un om lipsit de vituţi de caracter să înfrunte pe maimarii României şi ai Europei, pe unii biruindu-i politic, iar pe alţii moral? Se vede că diferenţa dintre concepţiile noastre despre intelect şi caracter este enormă. Dacă Horia Sima şi-ar fi pus calităţile şi virtuţile sale în slujba iudeo-masoneriei şi nu a Mişcării Legionare, fiţi sigur că ar fi azi renumit, cu atât mai mult cu cât iudeo-masonii sunt maeştri în a crea chiar şi din mediocrităţi oameni cu faimă de personaltăţi. Dar orice valoare legionară este supusă conspiraţiei tăcerii.

Iată o ultimă mostră: revista *Dilema* dedică un întreg număr prezentării lui Carol II. Culmea lipsei de obiectivitate şi corectitudine gazetărească: sunt prezenţi cu numele o serie de oameni fără nici o importanţă pentru perioada respectivă şi destinul fostului rege, dar lipseşte exact numele celui care a determinat abdicarea lui, respectiv Horia Sima. Aşa se scrie astăzi istoria la români!

Aţi putea să ne facem să înţelegem de ce s’au temut de Horia Sima duşmanii Mişcării - mai ales comuniştii - dacă a fost un om atât de puţin dotat intelectual şi moral? Un om mediocru şi instabil nu reprezintă nici un pericol pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru un stat atotputernic. De unde, atunci, frica aproape obsesivă de el? Orice om lucid nu se teme de un căţel, ci de un leu! E adevărat, nu-i aşa? Ura neîmpăcată a duşmanilor Legiunii contra lui Horia Sima e dovada valorii lui. Dvs. înşivă aţi spus, referindu-vă desigur la altcineva: “Ura şi înverşunarea duşmanilor nu-s oare dovada capacităţii şi consacrarea valorii?” Ba da, d-le Milcoveanu! Şi nimănui, ca lui Horia Sima, nu i se potriveşte mai bine acest adevăr!

* * *

Vorbiţi de “exploatarea memoriei Căpitanului”. Pentru tinerii

care au albit în închisori este evident cine exploatează memoria Căpitanului. Memoria Căpitanului se cinstește prin jertfă. Tinerii legionari care s'au organizat sub autoritatea morală și politică a lui Horia Sima au cinstit memoria Căpitanului prin îndelungate și uneori crunte suferințe și jertfe, fără nici un murmur. Singurul murmur care s'a auzit din gura lor în bezna carcerelor a fost: "Durere lângă durere, chin lângă chin, suferință lângă suferință, rană lângă rană, pe trupuri și în suflet, mormânt lângă mormânt, așa vom învinge". Sunt cuvintele Căpitanului, d-le Milcoveanu, care exprimă credința lui profundă că numai prin jertfă permanantă poate veni biruința. Acesta, și numai acesta, este spiritul legionar autentic. Numai în acest spirit se poate învinge, nu prin îndemnul dvs. la "autoîngropare" în vremurile de restriște. Îndemnul dvs. era atât de favorabil comuniștilor, care ar fi luat în stăpânire țara fără nici o împotrivire. Dar nu le era permis românilor să nu facă act de împotrivire la invazia bolșevică. Mai ales legionarilor!

***

Să ne oprim acum asupra cazului Victor Biriș. Dvs. afirmați: "Prima lumină s'a făcut în 1960 în închisoarea din Aiud, când principalul său colaborator din anii 1938/40 a dezvăluit relația secretă evident reciproc avantajoasă dintre Horia Sima și Mihail Morusoff, șeful Serviciului Secret de Informații". Eu am asistat le "autodemascarea" lui Victor Biriș și la această mărturie a lui la celula 321 de la Aiud. "Spovedania" lui Biriș a fost un act conceput după modelul "autodemascărilor" de la Pitești. Dacă afirmațiile făcute în acel scenariu de Biriș pot fi folosite ca argumente și documente istorice, trebuie să acceptăm ca adevărate și declarațiile nefericiților de la Pitești (care la urmă au plătit cu viața obediența totală și încrederea acordată mercenarilor diavolului), cum că Horia Sima, prin Vică Negulescu, a transmis legionarilor din închisori ordinul ca să se distrugă reciproc. Ar fi capabil vreun legionar să accepte ca adevărată această versiune a Securității? Dacă afirmațiile făcute ca în transă în cadrul "reeducărilor" din închisorile comuniste pot constitui documente veridice și indubitabile, înseamnă că legitimăm imensul sistem al minciunii care este bolșevismul.

Dacă dvs. luați drept absolut reale "mărturisirile" celor ce se "autodemascau", nici nu vă dați seama ce consecințe are o asemenea atitudine. Vă asigur - ca martor direct la apostazia lui

Biriș, a părintelui Borșa și a altora - că astfel de acuzații mârșave au fost aduse și împotriva Căpitanului. În acest caz, vă întrebăm: dvs. ce ziceți, să le acceptăm ca perfect adevărate? Un legionar știe că cel care a dat legea onoarei nu putea săvârși vreo faptă nedemnă. Deci, cele ce spuneau "reeducații" împotriva Căpitanului nu erau adevărate. Dacă este așa, de ce nu aplicăm acest raționament și în cazul lui Horia Sima? Logica obligă la aceasta. Dar procedând așa, dvs. ați scăpa din mână marele atu cu "înțelegerea secretă". Din această dificultate ar putea să vă scoată doar logica dvs. bizară, care să proclame: toate cele spuse contra Căpitanului sunt în întregime minciuni, dar cele spuse împotriva lui Horia Sima sunt adevărate. Dacă credeți că printr'o asemenea stratagemă ați putea rezolva dilema, vă înșelați. După cum există o consecvență în bine, există o consecvență și în rău; mincinosul e foarte consecvent în mania sa. Iar dvs. vreți să scoateți dintr'un om mincinos un om sincer și virtuos, măcar pentru timpul și în cazul când v'ar confirma "teoriile".

Au trecut peste 50 de ani de la evenimentele din 1938-40 și nimeni - nici persoane, nici instituții - nu au putut prezenta vreo dovadă în sensul acuzației de mai sus. Se insinuează - eterna metodă - că ar exista ceva, undeva, dar - fapt de neînțeles - nimeni nu scoate la lumină presupusul document. Dar ceea ce consider foarte important în această problemă este faptul că Victor Biriș a sfârșit la fel ca protagoniștii "reeducării" de la Pitești și Gherla: aceștia din urmă au fost condamnați și executați, iar Victor Biriș a fost împins sub roțile unui tren într'o dimineață cețoasă în gara Mediaș. Este clar ce raționament au făcut bolșevicii: martorii trebuiau să dispară, iar "mărturiile" lor să rămână, nemaifiind cine să le nege. Noi credem că Biriș a murit dintr'o asemenea rațiune a statului bolșevic.

* * *

Acum să ne oprim asupra unei "ipoteze" a dvs., care este poate cea mai gravă versiune și diversiune dintre cele pe care le-ați debitat, întrucât impietează asupra imensului tribut de suferință și sânge pe care l-a dat o generație legionară în lupta și rezistența împotriva comunismului. La ceea ce numiți dvs. "ipoteza unei convenții secrete a lui Horia Sima de la Madrid (unde, fie spus, nu ajunsese încă) și Poliția Secretă de la București" (cea comunistă, se înțelege) în legătură cu reorganizarea Mișcării Legionare din 1948. Cât de ușor este pentru dvs. să aruncați cu noroi peste martiriul unei

generații! Deci, conform "ipotezei" dvs., nu credința în Dumnezeu și iubirea de neam și țară a tineretului creștin din România a fost mobilul luptei și jertfei lui, ci "convenția secretă" a lui Horia Sima cu dușmanii lui Dumnezeu, ai Neamului și ai Leguinii. Așadar, reorganizarea din 1948 nu era determinată de împlinirea vocației anticomuniste originare a Mișcării Legionare care pornea din pădurea Dobrina, ci de "același egoism monstruos al lui Horia Sima de a sacrifica Mișcarea Legionară pentru persoana sa".

D-le Șerban Milcoveanu, care acum vă asumați rolul de "nou Căpitan", nu ați sesizat ce impietate impardonabilă ați săvârșit? Toată măreția morală și națională a luptelor din munți și a pătimirilor din închisori dvs. o puneți în contul unei "convenții secrete" infame? Pentru această blasfemie izvorâtă din întunericul urii care vă devorează, veți primi, fiți sigur, verdictul moral meritat. Până atunci trebuie să suportați adevărul că prin inițiativa lui Horia Sima s'au înscris pagini nemuritoare în epopeea rezistenței românești împotriva bolșevismului. Ordinul de reorganizare a Mișcării Legionare coincidea cu voința de luptă a legionarilor împotriva bolșevismului care se instaura prin trădare și teroare în România. Reorganizarea și lupta Mișcării se realiza concomitent cu reacția națiunii române împotriva monstrului bolșevico-asiatic. De când legionarii nu mai fac parte din națiunea română? Și, oricât ați dori, nu se poate despărți eroismul românesc legionar din ultima jumătate de veac de numele lui Horia Sima, pe care vă străduiți să îl desființați. Așa s'a scris istoria legionară: prin lupte și jertfe, și nu prin penibila dvs. teorie a "autoîngropării"!

Cât de ticăloși sunt unii detractori ai lui Horia Sima ne-am dat deplin seama când i-am auzit făcând afirmația că șeful Mișcării Legionare după ce trimitea echipele de parașutiști în țară, anunța Securitatea spre a fi arestați. Din faptul că temerarii veniți în România din înaltul cerului au fost descoperiți și arestați, s'a născut în capul vânătorilor de "crime" ale lui Horia Sima această insinuare perfidă. Descoperiseră argumentul zdrobitor: Horia Sima preda pe legionari în mâinile călăilor! Nu agentul sovietic Kim Philby (camuflat în fruntea serviciului de contraspionaj britanic) săvârșea aceste acte criminale împreună cu agenții săi, ci Horia Sima. Dar timpul și-a rezervat rolul de a face lumină. Agentul sovietic a fost demascat și s'au deconspirat afacerile tenebroase din istoria

serviciilor secrete occidentale. Dacă Kim Philby nu ar fi fost descoperit, acești detractori ar li lătrat până astăzi pe această temă. Ah, cât am dori să știm dacă măcar unul singur dintre ei, după aflarea adevărului, a trăit în adâncul sufletului său o cât de mică stare de căință că a fost capabil să gândească așa ceva. Cât despre faptul de a-și cere iertare, nici nu poate fi vorba.

Pe astfel de interpretări și insinuări niciodată dovedite se bazează “dosarul” pe care atâția detractori l-au întocmit Comandantului Mișcării Legionare.

* * *

Dar să mergem mai departe cu comentarea “teoriilor” dvs. Constatăm că patima și subiectivismul care vă animă vă fac să dați pentru situații similare, chiar identice, soluții și verdicte diametral opuse. Exemplu: pentru că în 1938 ați fost arestat, toți cei care s’au sustras arestării sau au plecat în exil, nu ar mai fi fost legionari veritabili, pentru că nu erau în închisoare. În schimb, pentru perioada prigoanei comuniste - care a durat, precum se știe, aproape o jumătate de veac - ați lansat teoria “autoîngropării”, învinuind pe cei care au “provocat” arestările în urma cărora s’au găsit în închisori mii de legionari (o adevărată armată!). În plus, exilul - atât de blamabil în 1938 - va deveni după 1948 “Sfântul Exil Românesc”. Nu prea am înțeles noi în ce constă “sfințenia” exilului și de ce trebuie scris cu majuscule. Noi credem că betonul carcerelor stropit cu sânge tânăr românesc se poate numi loc sfânt cu mai multă îndreptățire. Este inutil să mai facem pe naivii, cum că nu am înțelege contradicția dvs. Ea are o cauză precisă: prezența sau absența lui Horia Sima sau a luptătorilor săi în situațiile respective. Acest mod de a da verdicte opuse pentru situații identice este o mostră - foarte elocventă pentru noi - în ceea ce privește capacitatea dvs. de gândire logică și reflecție etică.

Dvs. semnalați că în 1938 “nimeni nu s’a sesizat că singurul șef din conducerea superioară a Mișcării care nu a fost arestat a fost Horia Sima”. Și, prin această afirmație, deschideți cutia Pandorei, pentru suspiciunile și insinuările de rigoare. Desigur, pentru dvs. acest fapt se datorează “relației secrete reciproc avantajoasă” cu Morusoff. Dvs. nu vreți să admiteți că ar exista oameni dotați cu un excepțional simț al prevederii, care îi face capabili să iasă din cele mai dificile primejdii și capcane. Dvs., ce ziceți: luptătorul din

munții Făgărașului, Ion Gavrilă, care a reușit să se sustragă arestării 27 de ani, a realizat această performanță datorită faptului că ar fi fost în "relații secrete reciproc avantajoase" cu vreun tovarăș Morusoff de la Securitate?

Dar noi constatăm că vina lui Horia Sima din 1938 de a se fi sustras arestării se transformă în 1948 drept un merit în contul dvs. Pentru că - susțineți dvs. - în 1948 legionarii trebuiau să evite cu orice preț arestarea pentru a se conserva pentru bătăliile viitoare. Numai că nu ați precizat în ce mod putea evita un legionar adevărat arestarea într'un regim comunist represiv și care vor fi "bătăliile" pe care le vor purta și câștiga legionarii care s'au "conservat" în acest fel. Nimeni nu vă acuză pentru abilitatea dvs. de a fi evitat să fiți condamnat la 25 de ani de muncă silnică (așa cum au fost condamnați mulți frați de cruce care nu aveau nici o însemnătate sau pretenție în Mișcarea Legionară). A fost șansa dvs. și norocul familiei dvs. Nu suntem noi sadicii care să se bucure de suferința altora. Omenește, îi chiar și înțelegem pe cei care, punând capul pe perna gloriilor trecute, voiau să tragă un pui de somn până când ar fi trecut urgia. Dar un rol atât de important, ca cel de autoritate morală în Mișcarea Legionară, nu se poate cuceri decât prin jertfă! Este o lege de la care nici chiar dr. Șerban Milcoveanu nu poate face excepție, cu toate că a avut - după propria mărturisire - privilegiul de a intra în biroul Căpitanului "fără a bate la ușă".

Dar ca să anulați orice posibilitate de a vi se dovedi inconsecvența ați confecționat - în doi timpi și trei mișcări - o nouă "teorie": teoria "câmpurilor de bătălie". Și pentru că vă considerați dotat cu o măiestrie inegalabilă de a dovedi orice, nici nu vă dați seama că vă plasați într'o postură deloc convenabilă - ca să nu folosesc alt termen - pentru un luptător și apologet al superiorității Mișcării Legionare, așa cum vă prezentați în fața lumii nelegionare. Ziceți dvs. că în 1938 "câmpul de bătălie" a fost rezistența în lagăre și închisori, iar în 1948 "cîmpul de bătălie" trebuia să fie - atenție mărită! - nici mai mult nici mai puțin decât "autoîngroparea în anonimatul societății și păstrarea intactă a forțelor pentru ora H". D-le Șerban Milcoveanu, dvs. faceți o imensă și inadmisibilă confuzie: confundați pe legionari cu o ceată de fakiri, care se autoîngroapă pentru o perioadă de timp, uitând că legionarii sunt o trupă de ostași angajați într'o luptă pe toată durata vieții lor.

Bănuim că visați să rămâneți în istoria Mișcării și României: fiți sigur că veți rămâne, cel puțin prin această expresie mai mult decât bizară și cu iz de fakirism: autoîngroparea.

Mai ziceți dvs. că “ordinul dat de Horia Sima din Madrid pentru mobilizare, organizare și activitate n’a fost altceva decât ignorarea condiției de timp oportun și ignorarea condiției de loc convenabil”. Admirăm din nou stilul și profunzimea raționamentului dvs. de mare strateg! Iar “autoîngroparea” ce ați preconizat’o ar fi avut drept scop final “lansarea victorioasă odată cu libertatea de acțiune”. Cred că orice român care citește aceste “directive” pentru Mișcarea Legionară exclamă copleșit de admirație: Tii, ce genial strateg acest domn Șerban Milcoveanu! Numai că imediat simte nevoia să se întrebe: care ar fi fost pentru viitorul Mișcării Legionare consecințele acestui plan în care actul “autoîngropării” ține loc de frunte și cui i-ar fi folosit cel mai mult o asemenea strategie?

* * *

Înainte de a dezbate “strategia” dvs., mă voi referi la unul dintre entuziaștii dvs. aderenți: tânărul ing. Silviu Alupei, care s’a lăsat sedus de artificiile pe care le-ați înălțat pe firmamentul atenției publilce. Domnia sa, într’o scrisoare adresată dvs., formulează un fel de definiție a Legiunii: “ultima armată creștină în luptă cu Antihrist”. Frumos! Este îmbucurător că un tânăr român a înțeles nedreptatea calomniilor împotriva legionarilor și are o asemenea viziune și convingere despre Mișcarea Legionară și rostul ei. Dar nu ar fi lipsit de importanță de a se ști dacă tânărul Silviu Alupei s’a interesat în ce batalion a luptat dr. Șerban Milcoveanu în momentul când a pătruns Antihrist pe teritoriul Patriei noastre, care a fost numărul ostașilor de sub comanda sa, data și locul marilor bătălii legionare pe care le-a purtat împotriva satanizării României, așa cum a prevăzut Căpitanul că se va întâmpla prin intrarea trupelor rusești la noi. Acordându-i d-lui Alupei prezumția de totală bună-credință și năzuințe idealiste, îi facem rugămintea de a urmări în continuare cele ce se vor spune. Căci ar fi păcat ca un tânăr dornic de a lupta pe linia idealului legionar să nu cunoască adevărul și, cunoscându-l, să nu ia decizii decât exclusiv în raport cu el.

Deci, în continuarea pledoariei noastre pentru triumful adevărului, vă întrebăm, d-le Șerban Milcoveanu, și vă întrebăm în modul cel mai serios: Îl vedeți dvs. pe Căpitan conformându-se

recomandării dvs. de "autoîngropare" și stând pitit undeva, după un boschet al lașității, în timp ce comunismul se instala în România, iar ceilalți români luptau în munți sau umpleau cu zecile de mii închisorile? Este o impietate față de el chiar și numai să ne punem această întrebare. Noi mărturisim că nu ni-l putem imagina decât participând cu tot elanul și conștiința de cruciat la lupta împotriva comunismului, murind pe crestele Carpaților pecetluit cu un glonte în frunte. Când peste neamul nostru s'a abătut această ultimă năvălire barbară care a fost bolșevismul, atunci întreaga Românie devenise o imensă pădure Dobrina! Putea să nu fie prezent Căpitanul? Atunci sutele de legionari temerari, care priveau țara cotropită de pe înălțimea stâncilor de granit din munții României împlineau, prin lupta și jertfa lor, profeția Căpitanului că va veni vremea când adevărații români vor fi urmăriți de "batalioane și regimente românești" și că atunci mulți dintre ei "vor primi moartea". Astfel s'a rostit în acel moment istoric "cel mai mare discurs" legionar adresat neamului românesc!

În 1936 legionarul desăvârșit care a fost Ionel Moța pleca în Spania ca să moară pentru Hristos, luptând împotriva Fiarei roșii. Când această Fiară a năvălit ca un tăvălug peste pământul strămoșesc, ce trebuiau să facă legionarii ca să rămână fideli Testamentului lui Moța? Să arunce arma din mână? Cum ar fi fost calificat cel care ar fi dat un asemenea ordin? Nu trădător al jurământului Moța-Marin și dezertor de la datoria față de Dumnezeu și neam? Jertfa lui Moța și Marin constituie piscul gloriei legionare. Numai cine a urmat asprul și însângeratul drum al jertfei lor a rămas legionar! Oare ce va spune în adâncul sufletului său d-l Alupei - și ceilalți tineri aflați în aceeași situație - când va citi cele ce s'au spus mai sus? Ar putea oare gândi și simți altfel? Cât de mult am dori să aflăm opinia domniei sale în legătură cu cele ce s'au spus despre Căpitan și prin aceasta despre datoria vieții fiecărui legionar.

* * *

Vorbiți în "strategia" dvs. despre "timp oportun" și "loc convenabil". Din punctul de vedere al instinctului de conservare, într'adevăr betonul carcerelor și lespedea de granit de pe crestele Carpaților nu erau deloc "locuri convenabile". Nu prea era comod să dormi în astfel de locuri! Iar în sensul "timpului oprtun" vorbiți de "prezența inoportună" a legionarilor reorganizați de Horia Sima

în 1948. Pentru cine era inoportună și nedorită reorganizarea Mișcării Legionare, d-le Milcoveanu? Răspunsul este clar: pentru bolșevicii "români", pentru care Mișcarea Legionară era cea mai mare primejdie. Nu trebuie să o spunem noi, căci au declarat-o ei înșiși tot timpul, agitând cu orice ocazie "pericolul" legionar. În statul bolșevic a fi legionar este cea mai mare vinovăție! Este evident că de acest statut atât de onorant într'un regim anticreștin și antinațional nu se puteau bucura decât legionarii activi. Și iată cum ni se revelează un fapt care cred că și pe admiratorii dvs. îi derutează: în mod inexplicabil și dintr'un motiv mai mult decât misterios "strategia" d-lui Șerban Milcoveanu pentru acele vremuri coincidea cu interesele bolșevicilor "români"! Ce liniștiți ar fi fost politrucii cu stea în frunte dacă nu le-ar fi creat probleme legionarii pretutindeni în țară, iar batalioanele de securitate ar fi hibernat în cazărmi. Ar fi fost o mai mare tăcere în țară de n'ar fi fost legionarii care au urmat ordinul de rezistență anticomunistă, acei "imbecili", "corupți" și "trădători", cum îi calificați dvs. pe cei care l-au urmat pe Horia Sima. Ca mare patriot, dezavuați ordinul lui Horia Sima de la Madrid. Am înțeles: doreați și dvs., ca și alții, "liniște" în țară. De ce să fie atâtea împușcături pe crestele Carpaților și atâtea lanțuri și cătușe la mâinile și picioarele românilor? Nu mai compătimiți pe nimeni, d-le Milcoveanu, ci să știți că, în ceea ce privește pe legionari, ordinul lui Horia Sima coincidea cu ordinul propriei lor conștiințe și cu datoria de la care nu și-au propus să dezerteze.

Dar dvs. o dați mai departe cu "planul" de salvare a Legiunii, plan codificat prin termenul "autoîngroparea". Ce contează pădurea de la Dobrina, ce contează steagul de pe atelierele Nicolina, ce contează sângele de la Majadahonda, totul era ca prin faimosul "plan" să ne salvăm noi înșine pielea, păstrându-ne totuși, dacă s'ar putea, aura de eroi! Nu contează că prima întrebare care ni s'ar fi pus după 22 Decembrie '89 ar fi fost: unde ați fost, domnilor legionari, în timpul comunismului? Cum ne-am fi justificat noi, în acest caz, lașitatea și nulitatea morală ce ar fi decurs din absența noastră de la marele ceas al istoriei? Și care ar fi fost rampa "lansării victorioase" pe care ați preconizat-o în utopia dvs.? În tot cazul, nu pititul după tufiș!

Nici acum nu vă dați seama ce erori - ca să nu spun orori - susțineți? Unde este logica și morala din "teoriile" dvs?

* * *

Dar măiestria dvs. intră din nou în acțiune și găsiți argumente prin care să vă confecționați o aură și mai și decât cea a luptătorilor cu arma în mână. Iată argumentul: un politruc NKVD, instalat la București după 1945 - ne informați dvs. - ar fi declarat (cui și cu ce ocazie?) că "nouă nu este frică de cei ce ni se împotrivesc..., nouă ne este frică de cei ce păstrează tăcerea și simulează indiferența". Extraordinar! Cât de "periculoși" pot fi cei ce tac și nu se împotrivesc! Și noi habar nu aveam de aceasta, până nu ne-a luminat tovarășul NKVD-ist. Dar noi, d-le Șerban Milcoveanu, nu suntem chiar atât de naivi ca să credem că un politruc sovietic gândea în acest fel. S'a pregătit o adevărată armată compusă din informatori și trupe de securitate pentru a anihila pe cei ce se împotriveau. În acele vremuri a fost un adevărat război național pe care românii îl purtau cu cei ce sovietizau țara. Cât privește pe cei care "tăceau și simulau indiferența", nu s'a auzit încă să se fi trimis împotriva "periculoșilor" de acest soi nici măcar o patrulă! Nu vă dați seama de penibilul încercării dvs. de a vă cosmetiza imaginea?

Și ca o culme a acestei maniere de a vă dichisi biografia, explicați eliberarea dvs. din depozitul MAI-Jilava după "18 luni", timp în care ați fost anchetat la MAI "zi de zi", de "50" de ofițeri de securitate, pentru că politrucii de la Securitate "au căpătat convingerea că eu am secrete politice pe care nu le spun în detenție. Ca atare m'au scos din închisoare... ca astfel prin gesturi, acte și relații să-mi dovedească vinovăția și să ofer dovezile de condamnare". Nici mai mult, nici mai puțin! Ce ghinion pentru miile de legionari care n'au avut "secrete politice" pe care să le spună numai în libertate și, astfel, au stat aproape două decenii în temnițele comuniste. Și când te gândești că foștii deținuți politici din România credeau, în neștiința lor, că este mai ușor să păstrezi un secret politic în libertate decât după un tratament special în beciurile Securității!

Deși toate problemele pe care le dezbatem sunt serioase și grave, nu pot evita, din loc în loc, câte o ironie sau notă de umor, o ironie putând fi de multe ori mai sugestivă și mai revelatorie pentru sublinierea unui adevăr.

Lăsați-o baltă, d-le Milcoveanu, și nu mai încercați să vă justificați prin argumente mai mult decât jenante, ca să nu folosesc

alt termen! Nimeni nu vă reproșează că n'ați luptat în munți sau n'ați stat cu noi în Zarcă la Aiud. Deși unii susțin că legionarii care au renunțat la luptă sunt trădători ai unui jurământ. Acești camarazi exagerează și nu au dreptate. Cei incriminați nu sunt trădători, ci doar dezertori. Vorba dvs: "A nu face nimic nu-i trădare". Este absolut adevărat că este foarte greu să stai mereu în linia întâi când focul inamic este atât de intens și durează atâta vreme. Încât retragerea din front - adică dezertarea - este omenește explicabilă; numai că avem o nedumerire: de ce vor acești dezertori să-și pună iar pe umeri galoanele pe care ei înșiși și le-au smuls și să pretindă să comande? În viața militară, în timp de război, dezertorii sunt condamnați la moarte și executați. În Mișcarea Legionară dezertarea este o sinucidere morală. De când cei morți la zidul dezonoarei pot pretinde să comande în viitor o trupă de viteji? Nimeni nu le reproșează că au ieșit din front. În Mișcarea Legionară participarea la luptă și jertfă este un act voluntar. Numai că cei care au lipsit de la această ultimă bătălie legionară nu mai pot suna goarna pentru o nouă luptă!

Cine are urechi de auzit să audă!

* * *

Și, pentru că dvs. sunteți atît de neîndurător cu alții, să ne mai oprim la o singură explicație a dvs., din categoria celor mai mult decît jenante: la cea cu flagrantul chiuretajului ilegal. Cred că a fost o mare imprudență din partea dvs. de a face public acest caz personal. Cazul este foarte revelatoriu în ceea ce privește judecățile morale pe care suntem obligați să le facem. Dvs. susțineți că ''Securitatea de Stat și-a pus problema unei stigmatizări de neiertat și de neacceptat în caz de schimbare a regimului comunist''. Las la o parte faptul că bolșevicii "români" s'ar fi gândit vreodată la schimbarea regimului, pe care îl considerau etern, și rețin doar faptul că, prin cele spuse mai sus de dvs., ați sesizat gravitatea actului la care ați participat. Dar eterna dvs. măiestrie de a ieși curat ca lacrima din orice dificultate intră din nou în acțiune și afirmați: ''refuzul de acceptare a misiunii și conformarea la ordin avea semn de egalitate cu activitatea zisă anti-muncitorească și cu poziția dușmanului de clasă''. Și, cu aceasta, dvs. v'ați spălat pe mâini ca Pilat din Pont și v'ați redobândit inocența. Dar acest lucru extrem de delicat nu se poate termina chiar atât de simplu, d-le Milcoveanu.

Să acceptăm că planul Securității era cel pe care l-ați afirmat: se voia condamnarea unui medic legionar prin depoziția altui medic legionar. Să admitem. Dar acum urmează întrebarea cea mai importantă: pe ce se baza Securitatea când a apelat la dvs. pentru îndeplinirea acelei "misiuni" (dvs. o numiți așa!) care era de competența exclusivă a Miliției și de ce ați acceptat, fără o reală împotrivire (nu reiese din descrierea dvs. contrariul), acel rol considerat în epocă drept infam. Dvs., care erați o mare personalitate morală, (căci numai în această calitate puteți pretinde rolul de salvator al Legiunii pe care îl afișați, nu-i așa?) cum de ați executat automat scenariul ce punea în pericol libertatea unui om? Desigur, dvs. lăsați să se înțeleagă că, în final, s'a evitat tocmai acest deznodământ nedorit. Probabil. Dar parcă acest argument prea seamănă - pe plan moral - cu cel al colaboraționiștilor, care au susținut ulterior, că s-au angajat în slujba ocupantului sovietic tocmai pentru a salva ce se mai putea salva. Dar toate detaliile - care, în descrierea dvs., sunt incomplete și unele neverosimile - sunt secundare în fața întrebării: ce căutați dvs. în trupa Miliției (secrete sau economice) care voia să trimită un om la închisoare? Și, pentru că ceea ce discutăm în această Scrisoare deschisă este de fapt destinul legionar, punem întrebarea: care ar fi fost azi capitalul moral al Legiunii dacă toți legionarii ar fi acceptat - chiar și pentru o singură dată - asemenea roluri? Îmi pare rău că asemenea întrebări vă pun în maximă dificultate, dar dvs., care sunteți atât de necruțător cu alții, sper că v'ați pregătit sufletește pentru o asemenea eventualitate.

În concluzie, considerăm că, din punct de vedere moral, tot ceea ce ați scris și realizat până acum nu are absolut nici o importanță și nici o valoare atâta timp cât nu veți răspunde clar la această întrebare majoră care vi s'a pus: ce justificare morală, profesională sau în orice alt sens a avut participarea dvs. la acea acțiune milițienească periculoasă pentru un semen al dvs., participare care putea avea ca rezultat - cum înșivă ați recunoscut - o "stigamtizare" a dvs. pentru tot restul vieții? Și de-abia după aceea veți avea libertatea și dreptul moral de a vă ocupa și de destinul Mișcării Legionare. Căci numai printr'un răspuns clar ca lumina zilei ați putea convinge că dr. Șerban Milcoveanu este "cineva" - dacă nu "altceva" - față de prof. Horia Sima, în locul căruia visați să ajungeți.

* * *

"Adevărul istoric - afirmați dvs. - e că Horia Sima a pierdut toate bătăliile Mișcării Legionare angajate de el". O sentință fără drept de apel! Dar, cunoscând din scrierile Sf. Părinți care sunt mobilurile cele mai profunde ale sufletului omenesc, sunt sigur că un om, care ar fi urmărit fără scrupule doar interesul său personal, s'ar fi comportat cu totul altfel decât Horia Sima. Dacă ar fi avut caracterul pe care i-l atribuiți, ar fi fost dispus oricând să vândă Mișcarea Legionară pe care a avut-o în mână, fie lui Carol II, fie lui Antonescu, fie lui Hitler, în schimbul unor avantaje personale. Dar el a ales drumul aspru al riscurilor și prigonirilor care vor dura pe tot parcursul vieții sale. Un om inteligent ca el s'ar fi putut căpătui, dacă acesta ar fi fost mobilul faptelor sale. Privind mai profund și din perspectiva timpului constatăm tocmai contrariul celor afirmate de dvs. Anume: că Horia Sima a câștigat bătăliile esențiale în favoarea Mișcării Legionare. Dacă pentru propria căpătuire părea atât de incapabil, pentru perpetuarea și înzestrarea morală a Mișcării Legionare a dat dovadă de o capacitate care te uimește.

"Orice act istoric se judecă prin consecințele sale", afirma cu dreptate Pamfil Șeicaru referindu-se la un context al istoriei românești. Iar toate actele politice majore ale lui Horia Sima au avut consecințe fericite pentru destinul Mișcării Legionare. Mă voi opri numai la cele mai la cele mai importante dintre ele, fără de care viitorul Mișcării ar fi fost compromis.

Este vorba, în primul rând, de refuzul lui Horia Sima de a sobordona Mișcarea Legionară intereselor celui de-al III-lea Reich. Chiar dvs. sunteți unul din apologeții lui involuntari, când afirmați că "Horia Sima a refuzat să fie chemat la raport de Hitler". Este perfect adevărat. Numai că, în conformitate cu mania dvs. de a denigra cu orice preț, numiți acest act de demnitate și înțelepciune "culmea iresponsabilității".

Vă întreb, d-le Milcoveanu, dvs. vă dați seama ce consecințe ar fi avut pentru viitorul Mișcării Legionare colaborarea cu Antonescu și Hitler până la sfârșit? Credeți că Mișcarea Legionară ar fi scăpat de verdictul nemilos al învingătorilor, cum că ar fi fost o formațiune "fascistă", care a comis "crime de război" și "crime împotriva umanității"? Ca să se evite o asemenea sancțiune juridică internațională (nu contează cât de juste erau sentințele, odată ce

aveau putere executorie) a trebuit să se întâmple un fapt - pe cât de neînțeles, pe-atât de dezaprobat de unii legionari - la momentul respectiv: evadarea lui Horia Sima din captivitatea lui Hitler. Căci captivitate era și nu azil, odată ce nu avea nici o libertate de acțiune.

A știut el atunci ce consecințe va avea actul său? Nu cred. El urma doar un principiu, acela al independenței Mișcării Legionare, dar pe care dvs. îl dezaprobați până în ziua de astăzi, calificându-l ca "anormal" și justificând dezaprobarea lui pe motive, chipurile, morale. Pentru că - ziceți dvs. - prin actul său Horia Sima "a încălcat obligațiile legale ale azilului politic și a pro-vocat internarea generală în lagărul de la Buchenwald". Ați putea să ne demonstrați în ce a constat greșeala lui Horia Sima, căci noi vă putem demonstra - deși nu este necesar pentru oamenii de bună-credință - că tocmai aceste acte ale lui Horia Sima au salvat Mișcarea Legionară.

Așa cum în 1940/41 o intuiție misterioasă l-a îndemnat să nu se ducă la Hitler (și astfel s-a înscris în istorie prin actul de curaj și onoare de a fi refuzat să meargă cu căciula în mână la stăpânul atotputernic al Europei din acea vreme), tot așa, în 1942, a realizat un act care a "determinat" internarea în lagărele din Germania lui Hitler a tuturor legionarilor aflați pe teritoriul Reichului. Prin aceste două atitudini și inițiative ale sale, Horia Sima și-a manifestat independența de șef al unei mișcări naționaliste ce se respectă și există prin ea însăși, neurmărind decât interesele propriei națiuni.

Astfel s'a realizat un fapt ce părea - și a și fost - un paradox straniu: legionarii împreună cu evreii și comuniștii în lagărele naziste! Ce altceva decât acest fapt a constituit argumentul cel mai solid în combaterea etichetării și sancționării Mișcării Legionare ca "fascistă", organizație ce trebuia, în acest caz, să fie interzisă în propria țară pentru totdeauna?

Un alt act inspirat al lui Horia Sima (ce nu însemna decât împlinirea unei datorii fundamentale a Mișcării Legionare) de importanță capitală în ceea ce privește patrimoniul moral al Mișcării și viitorul ei, a fost organizarea legionarilor în lupta împotriva comunismului. Sub comanda lui Horia Sima, Mișcarea Legionară a dat cea mai mare jertfă românească în războiul pe care îl purta națiunea română cu comunismul. Și chiar aducând acest argument redutabil pentru demonstrarea fidelității legionarilor față de interesele naționale fundamentale, dușmanii Legiunii încearcă

astăzi să o mențină într'un con de umbră, făcându-se, în același timp, mult zgomot cu vehicularea calomniilor odioase, reluate din presa interbelică iudeo-masono-comunistă.

În același timp, foștii membri și activiști ai partidului anticreștin și antinațional, care a asasinat în lagăre și închisori zeci de mii de români, se pot organiza și se pot parveni în fruntea instituțiilor principale ale statului român așa zis "democratic" și "de drept" și au primit chiar și dreptul la existență legală sub vechile denumiri odioase ca "partid comunist" și "partid muncitoresc", partide care au patronat genocidul roșu din România, prin crima împotriva vieții și libertății românilor. Toți marii asasinii din trecut au dreptul la libertate în România, numai legionarii nu!

Vedeți, d-le Șerban Milcoveanu, cât de greu este astăzi legionarilor să-și câștige un drept sub soarele românesc, deși ei au dat cea mai mare jertfă pentu libertatea care lor li se refuză. A spune că este o nedreptate strigătoare la cer este prea puțin. Este o monstruozitate morală impardonabilă în fața lui Dumnezeu și a istoriei ca foștii călăi ai neamului românesc să aibă mai multă libertate în presupusa țară românească decât legionarii care, în momentele de restriște pentru istoria națională, au luptat pentru credință și libertate. În timp ce comuniștii terorizau și masacrau pe români, legionarii au dat dovadă de o înaltă conștiință a datoriei față de țară, intrând într'o luptă pe viață și moarte, în care singura perspectivă era un glonte în frunte sau îngroparea de vii în bezna temnițelor. Legionarii au fost români de neclintintă demnitate și simț al onoarei, care au sângerat în munți și închisori, pentru a salva onoarea acestui neam de a nu fi lăsat să fie comunizat și satanizat fără nici o împotrivire. O parte din ei au fost tineri de extremă generozitate, adolescenți cu suflete nobile, din stirpea lui Făt-Frumos, care și-au dăruit tinerețea - iar unii din ei și sângele - ca jertfă pe altarul Patriei. Și totuși, cu toate aceste merite incontestabile, ei nu se bucură nici măcar de grija și protecția pe care slugărnicia odioasă a unor români o acordă sodomiților.

Ce s'ar fi întâmplat dacă acestor dușmani nedrepți ai legionarilor li s'ar fi oferit în mod real temeiuri pentru a le nega dreptul la existență și manifestare? Dar cel care a condus Mișcarea Legionară nu a oferit vrăjmașilor ei arme cu care să lovească. De aceea, afirmăm cu toată tăria că dacă astăzi, în România post-comunistă,

legionarii se bucură de o minimă libertate și se pot citi Cartea Căpitanului și Testamentul lui Moța și se pot pune la vedere chipurile lor de Feți-Frumoși, ce vor fascina toate generațiile românești, toate acestea se întâmplă pentru că Horia Sima a refuzat să se subordoneze lui Hitler și a ordonat legionarilor să intre în luptă cu Fiara roșie, care invadase teritoriul și sufletul românesc. Nu este pentru prima dată în istorie când fapte ce apar inițial catastrofe, se transformă ulterior în victorii.

Dar eu prevăd că atunci când veți citi (cel puțin din curiozitate) pledoaria mea - căci tot ceea ce am spus este în fond o pledoarie în procesul pe care l-ați intentat Comandantului Mișcării Legionare - veți căuta cu febrilitate contraargumentele de rigoare. Nu vă osteniți zadarnic, căci nu se poate nega de nimeni și prin nimic caracterul providențial al acelor mai importante decizii ale lui Horia Sima. Și ne putem întreba astăzi: A fost el numai un om inteligent? A fost un vizionar dotat cu o claritate uimitoare? Sau a fost doar un om norocos, ale cărui "greșeli" au devenit, în perspectiva istorică, merite incontestabile? Numai Dumnezeu știe! Dar noi credem - și un legionar nu poate gândi decât așa - că Mișcarea Legionară luptătoare pentru cauza Crucii nu putea fi lipsită de protecția Providenței și suntem convinși că cel care o conducea a fost inspirat de cerescul ei Patron, Sf. Arhanghel Mihail, pentru ca această armată creștină să ajungă la liman.

* * *

În final, pentru a reliefa și mai clar incompatibilitatea absolută dintre"teoriile" dvs. și spiritul legionar autentic, vom imagina un dialog între un om crescut la școala teoriilor dvs. și unul crescut la școala bunului simț. Acesta din urmă, care tocmai citise memoriile unor foști luptători anticomuniști, exclamă admirativ:

- Domnule, să stai stai cu arma în mână în fața trupelor de Securitate este un adevărat eroism! Trebuie că cei care au făcut-o au fost niște oameni de mare curaj, însuflețiți de o înaltă conștiință a datoriei. Și când te gândești că o parte din ei erau niște copii!

- Nu pot fi de acord!, intervine omul dvs.

- De ce?, se miră celălalt.

- Pentru că faptele lor nu erau în conformitate cu dispozițiile domnului Milcoveanu.

- Nu înțeleg!

- Nici nu trebuie să înțelegi, ci doar să accepți părerile domnului Milcoveanu care niciodată nu dă greș. De aceea, ca să nu mai fii influențat în sens negativ, cred că cel mai bun lucru ar fi ca să pui cărțile acelea pe foc, pentru că toți legionarii care nu au fost de acord cu camaradul Milcoveanu sunt niște mincinoși și ticăloși. Iar la urma urmelor, ce căutau ei în munți? Cine i-a trimis acolo? Că doar domnul Milcoveanu recomanda tăcere și liniște. Era chiar prea mult zgomot cu împușcăturile acelea prin munți, încât bieții locuitori ai satelor de la poalele Carpaților nici nu puteau dormi în tihnă.

- Da, dar Căpitanul a zis că neamul nostru nu a trăit în istorie prin milioanele de lași și cuminți care s'au supus opresorilor, ci prin cei care, luându-și flinta în spate, au urcat crestele munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății.

- În 1948 nu mai era valabilă această viziune. În acel moment istoric nu rezistența era necesară și oportună, ci conservarea. Domnul dr. Șerban Milcoveanu și dăduse dispoziții în acest sens.

- Și care erau acele dispoziții?

- Domnia sa, în grija sa nemărginită pentru soarta Țării și viitorul Legiunii, a ordonat: în acest moment al istoriei naționale, orice legionar adevărat își procură o lopată Liehneman și își sapă o groapă în care se vâră și așteaptă acolo ora H.

- Și așa va veni biruința legionară? Eu țin minte că în acest sens Căpitanul a spus că "biruința adevărată și veșnică este biruința născută din martiriu", iar Moța a spus că "spiritul de jertfă este esențialul".

- Este așa cum spun eu, iar eu nu spun decât ceea ce a zis domnul Milcoveanu.

- Dar mai am o nedumerire. Oare nu există riscul ca cel care s'a "autoîngropat " să nu se mai poată ridica din mormântul pe care și l-a săpat? Gândiți-vă, fakirii se îngroapă o zi-două, dar comunismul a durat 40 de ani. Nu este prea mult? Și dacă se ridică, nu rămâne cu murdăria impregnată pe uniforma lui după ce a stat atâta timp acoperit cu țărână?

- Pui prea multe întrebări. Treci în tabăra noastră și vei vedea cum cei ce s-au "autoîngropat", după ce își vor scoate petele - știi că azi există atâtea substanțe miraculoase care fac să dispară orice pată - vor repurta niște biruințe care vor uimi pe toată lumea. Să încetezi să mai admiri oameni ce nu au ascultat pe d-l Milcoveanu!

- Atunci ce să fac cu cărțile lor?

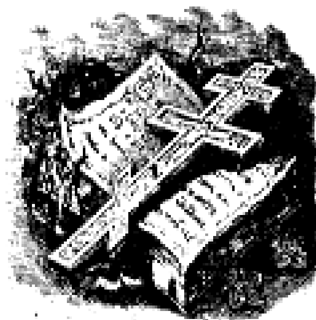
- Să le pui chiar acum pe foc!

- Da, ar fi foarte simplu să le ard, dar este prea frumos ce se scrie acolo! Uite, eu am citit multe din aceste cărți - pe fiecare de mai multe ori - și lectura lor mi-a pricinuit unele din foarte puținele momente din viața mea când m'am simțit mândru că sunt român. Și când te gândești că cei mai mulți din acei copii superbi au murit secerați de gloanțe, te săgetează ceva pe la inimă și îți zici că neamul acesta nu este format numai din ticăloși și lași. M'am răzgândit! Nu mai ard cărțile. Le las pentru nepoții mei, ca să știe și ei, când noi nu vom mai fi, că un legionar adevărat nu aruncă arma din mână niciodată, în fața nici unei primejdii, iar biruința legionară nu poate veni decât prin luptă continuă și jertfă!

Pr. Liviu Brânzaș

P.S.
Când am terminat de scris aceste ultime fraze,
am simțit un tremur de lacrimă între gene.
Și sunt singur că foarte mulți legionari vor simți la fel.

Supliment Gazeta de Vest, Fondată în 1990, ISSN 1220-9716
Director: Ovidiu Guleș, Redacția: str. Remus nr. 11,
1900 Timișoara, Banat, RO tel. 056-221013, fax: 056-196237
e-mail: ironguard@banat.ro

Prin trecerea dintre noi a părintelui Liviu în rândurile nesfârşite ale sufletelor ce ocrotesc Legiunea, acest răspuns dat etalării unei trădări ce se mai crede şi deghizată, primeşte aura unui testament de îndrumare spirituală.

El este şi o punere la punct a tuturor celor ce combat drumul Mişcării Legionare în istorie. Fie ei "dizidenţi", dezertori, detractori sau de-a dreptul duşmani ai Legiunii.

Din pricina bolii care-i slăbise puterile fizice şi-l ţintuia în patul suferinţei, "materialul" ne-a sosit cu oarecare întârziere. Puterile sufleteşti au menţinut însă spiritul părintelui Liviu treaz şi lucrarea începută a fost încheiată de pe acest pat şi dată spre aducere la cunoştinţă legionarilor şi lumii aproape simultan cu încheierea fiinţării sale printre noi.

Am putea afirma chiar că acesta este mesajul viu ce ni-l lasă aici şi în acelaşi timp ni-l transmite de dincolo, în ritmul versurilor de cântec legionar:

Arhanghelul întinde paloşul de pară
Şi spulberă satana în scântei!

Cutremuraţi-vă deci, toţi cei ce vă închipuiţi că nu mai are cine să apere fiinţa Legiunii!

Artenie Condurache